

Politični umor. Na Turškem je ustrelil albanski vojak Resul nemškega podpolkovnika pl. Schlichting iz političnih vzrokov. Morilec je bil na smrt obsojen in tudi te dni ustreljen. Notranji nered na Turškem postaja vedno večji.

Kmetje, pozor!

Slovensko-prvaški časopisi pišejo, da je ljudstvo postalo plašno in da jemlje svoj denar iz slovenskih posojilnic. Nas nič ne briga, koliko je na tem resnice. Mi nismo nikogar nagovarjali k bojkotu. Ako je postalo ljudstvo res plašno in nezaupljivo, potem naj se prvaki za lastni nos primejo; kajti s svojim slabim gospodarstvom in s svojim strankarskim sovraštvom so prvaki ljudstvo zbegali...

Zdaj pa nastopajo prvaški posojilničarji grdo in krivično proti temu zbeganemu ljudstvu. V svojih listih iščejo ovaduhe, ki naj bi kmete denuncirali. Izobnati pustijo isto po občinah in z biriči in ječo grozijo. Posojilniški šribarji pa hujskajo kmete najprej k nepremišljeni besedi, potem pa tožijo... Iz raznih strani nam prihajajo take pritožbe. Ravno tako izgleda, kakor da bi hoteli gotovi ljudje zbegano ljudstvo v svoj dobiček izrabljati! In zato svarimo kmete pred nastavljenimi zankami prvaških špijonov!

Mi ne silimo nikogar, ne prigovarjamo nikomur, da naj bi svoj denar iz slovenske posojilnice vzeli. Ali — braniti tudi nikdo vložnikom ne more, da zahtevajo svoj denar nazaj! Kdor pa hoče iz tega ali onega vzroka svoj denar iz posojilnice vzeti, ta naj se ne pusti pod nobenim pogojem od šribarjev v govorenje zapeljati. Kajti ena napačna beseda zadostuje vohunu! Nikogar nič ne briga, zakaj kdo svoj denar nazaj zahteva! S svojim denarjem lahko vsakdo razpolaga, kakor hoče...

Torej mirna kri, kmetje! Prepričajte se sami, kje je vaš denar varen, in ravnajte po lastni glavi! Zapeljivim hujškačem pa ne verujte.

Pozor!!!

Dopisi.

Iz Ptujске gore. Kakor znano, so gorski narodnjaki Klemenčič, Topolovec, Kupčič in compagnia bella hoteli 1. majnik 1. 1910 s tem počastiti, da podelijo s primerno narodnjaško ceremonijo hofratu dr. Ploju častno diplomo. Kaj briga to narodnjaško gospodo, ako občanom v

pretežni večini taka komedija ne dopade, ker ne vedo nikakoršnih zaslug, ki bi si jih bil stekel Ploj za to občino! Za Klemenčiča in njegovo taščo Habercs si je Ploj pač mnogo podplatov znučal; letal je od Poncija do Pilata, da prepreči podelitev koncesije nekemu „Štajercijancu“. Pa vse zamaj! Ali šment, Klemenčič mu je vendar hvale dolžan. Zato je za 1. majnika vplival na Kadunca — pardon, na Topolovca kot občinskega predstojnika, da naj ta gleda, da se Plojeva slavnost po narodnjaško „dostojno“ vrši. Ker pa je tukajšni krčmar Repa tudi hotel Ploja počastiti, razobesil je raztrgane žaklje in brinje. Jurček pa je zato pokazal moč turškega paše; vzeli je žaklje iz strehe, Repeta pa dal v luknjo (?)... Vse to pa narodnjakom še ni zadostovalo. Zato so še 18 kmetov na okrajno glavarstvo ovadili, češ da so ponoči nemir delali. In ti so bili pri glavarstvu na male denarne kazni obsojeni. Ta sodba postala je šele zdaj pravomočna. Zato treba zdaj še par stvari javnosti natančneje popisati. To tožbo sta bila povzročila Klemenčič in Topolovec, ki sta pač drug drugega vredna in katerima smo že vse mogoče lumparije očitali, brez da bi se upala tožiti. Ta dva pošteni sta najela celo vrsto „geheim-policajev“, kateri bi naj 1. maja na red gledali. A to ni bilo tem vohunom dosti. Zato so tudi pod okni in pri durih poslušovali. Seveda niso mogli ničesar najdeti, kar bi se dalo tožiti. Zato sta se zgoraj omenjena narodnjaka obrnila na Planinca, da bi ta uradno Kadunca in Klemenčiču nasprotno občane naznanil. In res, napravilo se je ovadbo, češ da so delali občani ponoči nemir. To je seveda zlagano, kajti večina obtožencev je šla še pred nočjo domu. Le kakih 6 obtožencev je bilo res do 9. ure zvečer v gostilni; potem so se pa čisto mirno domu podali. Te se je zaradi nočnega nemira ovadilo in so bili obsojeni. Mi trdimo, da je čedna deteljica Kadunc-Klemenčič-Planinc s tem oblasti prav slabo uslugo storila. Kajti ljudje se čutijo nedolžne in taki slučajji morajo omajiti zaupanje v oblast... Sicer pa naj bodejo narodnjaki na Gori prepričani, da jim bode vse to pošteno in z obrestmi povrnjeno. Pride čas, ko bodejo kmetje-volici narodnjaški bandi vse poplačali!

Šentjanž dravsko polje. Dragi „Štajerc“! Z zadnjima člankoma čez naš misijon se jaz popolnoma strinjam, a dovoli mi, da tudi jaz spregovorim nekaj besed. Dopisnik zadnjih člankov je taktčno zamolčal ime povzročitelja vseh hujskarij. To ne gre! Ker se še vedno več hujskarij proti „Štajercu“ in njega odjemalcem sliši, sem prisiljen, da našega g. župnika Matija Škor-

janca primem malo za ušesa. Misli li on, prvi za Bogom pri nas? Kaj mu je pa „Štajerc“ sedaj še storil, da tako proti njemu deluje? Ali ni zadovoljen s tem, da ga pri miru pušča, da ga ne vpraša od kod ima on in njegovi premoženja? Naj li „Štajerc“ malo razkrije razmere na Gornjskem in pri sv. Pavlu v vinski dolini? Naj mu tiho na uho pove, zakaj je tak hipohonder? Štajercijanci imajo po misijonarjih hinavce. Ni li to hinavščina, se župnik naredi takrat bolan, kedar se ne zmenka. Naj se javno pove, kedaj ga glava boli. Dokazov na razpolago. Hočem samo enega ugotoviti. Ko smo pred kratkim Ogrižkovo pokopali. Vas od 1/10. — 1/11. ure ni glava bolela, žena je imela še precej kronice, a ko ste mi iti zastoj na spoved, to je bilo ob 11. uri, je tako glava bolela, da ste poslali v šolo g. kaplana, češ zastoj opravila so za tega spoda. Tudi naši sosedi Marječani niso nič kaj župnikom Škorjancem zadovoljni, ker jim jemlje sto let stare pravice. Svetujem jim, grede direktno k mil. knezoškofu in imeli spet polnočnice in žegnanje. Za danes. Ako se ne spametujete, Vas bodem vprašal, je razrimeser še kaj oster...

Šentjanž dravsko polje. Kot naročnik ljubljene mi „Štajerca“ sem čital članke radi zadnjega misijona. Ja, ja! Lepo je v Lušno tudi! Smejali smo se v cerkvi tudi, ravno je bil sv. misijon. Veliko so nam misijonarji pripovedovali, a veliko je bilo in tem takega, da smo takoj čutili, da se ni nič zgodilo, da so nas gospodje nafarijali. A našega organista Čolnarica si niso upali ne daj! To bi bil greh, ako bi se g. fajmožer zamerili. Zategavoljo so zamolčali, da so da je v cerkvi vse v neredu, vse v prahu, pajčevini. Pa to je vse Bogu v čast. Spravili so mu tudi ta greh, da hodi po noči okrog. Tudi so pozabili omeniti, da je za organista skrb red v cerkvi in ne — posojilnica in da šanje pošl v farov. Ali se s njim strinjajo, da znamenje k molitvam in sv. mašam le, k klenkanjem? Mi bi mu ratali dalj časa zavčer se ni bati, da bi se zvonovi pokvarili, jih ni naredil hudoški lončar. Svetuje se čarju pa tudi da se poboljša, ker drugače ga v redu pokrtačil eden, ki ni odveze dobil.

Mestni vrh pri Ptuj. Pri nas, ljubi „Štajerc“, imamo neko ljubeznjivo ženko, ki je tako pobožna, da bo kar živa v nebesa paki pa ima drugače jako gibčen jeziček in hujše s svojimi hčerkami celo sosede. Za danes bodemo o nje mnogo pisali, ker upamo, se bode itak poboljšala. Vprašamo jo le, je tako sakrabsko na peteline huda? Nekaj vdoje imajo kokote prav rade, ta pa je huda sovražnica. Gorje kokotu, ki bi prišel njene kokoši... So pač čudne stvari na boga svetu. Ali tudi poginjeni petelini še vpijejo naš petelin bo morda lepo pesemco o omenjenem ženski zapel... Kikerik.

Mestni vrh pri Ptuj. Naše občinsko gospodarstvo je popolnoma zavoženo. Nezmožne trdoglavost posameznikov je tu v prvi vrsti kriva. Zlasti zadene vsa odgovornost za škodo počenjanje in sramotno gospodarstvo našega „voditelja“ Vrabelj. Seveda, drugi ljudje tudi spali, in tako je Vrabelj srečno občinski v največje blato zapeljal. Malo je tako zanesenih občin v ptujskem okraju kakor naš Mestni vrh. Vrabelj je delal z občinskim denarjem kakor svinja z otrobi. In pri vsem tem so ceste grozovite slabe in gospodarske razsploh žalostne. Zdaj se višja oblastva zadevo pečajo. Upamo, da jim bodejo pri domači močje, ki znajo pametno in resno sliti, pomagali. Kajti vso jamranje zdaj ni pomaga in vso preklinjanje tudi ne. Treba da se s skupnimi močmi občinsko gospodarstvo zopet v red spravijo. Čujemo, da so se zdaj občinske doklade za 20% zvišati; dok je pač treba poplačati. Vrabelj in njegovi naj se skrijejo za peč in naj se sram. Velika hvala gre okrajnemu zastopu ptujski ki kolikor mogoče pomaga, da občani ne še večje škode trpeli. V bodoče pa naj s na Mestnem vrhu ne izvolije nezmožne in miselne možake!

Iz Konjic. Ljubi „Štajerc“, jaz nisem nikdar nasprotnik duhovščine. Ali to, ki

Das Vintschgauer Tor in Meran.

Iz Merana.

Krasno tirolsko mesto Meran ima še nekaj spomenikov iz starih časov. Med temi se odlikuje zlasti t. zv. „Vintschgauer Tor“, katerega sliko danes prinašamo. Zdaj hoče mesto ta spomenik baje zaradi razširjenja neke ceste podreti.

Ali si se že na

„Štajerca“

naročil? Ako ne, stori to takoj!